

Sankt Eriks bild möter oss överallt i Stockholm. Så tala inte om sekularisering. Vår stads skyddshelgon är överallt närvarande för att beskydda och hjälpa oss. Men de flesta tänker inte på det eller bryr sig om det. Ändå får vi tro att helgonen fortsätter att vaka över oss alla. Vi får tala om helgonvakt likaväl som om änglavakt. I denna Sankt Eriks egen domkyrka vill vi ära och tacka honom, inte minst idag när vi får fira vår kyrkas jubileum. Samtidigt är det kanske inte helt lätt för oss att känna oss dragna till denne medeltida martyr och kung i vårt personliga fromhetsliv. Vi vet inte så mycket om honom, förutom att han levde för länge sedan och var kung och dödades i strid. Men han kan påminna oss om att människor i alla delar av samhället kan förvandlas av Guds helighet och vittna om honom. Det är just detta offentliga vittnesbörd om Jesus Kristus mitt i vår stad som Sankt Erik kan uppmuntra oss till. Vi har genom vår tro något att erbjuda också dagens stockholmare. Eriks mod och kamp för det som är gott och rätt kan inspirera oss att mer medvetet stå upp för sanning, godhet och rättvisa här och nu.

”Vem kan skilja oss från Kristi kärlek? Nöd eller ångest, förföljelse eller svält, nakenhet, fara eller svärd?” (Rom 8:35), frågar Paulus. Vi vet att just när livet är som svårast är Kristus oss också som närmast. Det känns inte alltid – och i vår tid är vi lite för angelägna att allt skall kännas och upplevas på ett visst sätt. Men djupt inom oss får vi lita på hans ständiga närvaro och nåd vad som än händer oss. Vi ser i vår tid att många förföljs för sin tros skull på olika ställen i världen, men ändå håller de fast vid den mer än vid sitt eget liv. Här i vårt land behöver vi inte vara rädda för det. Men samtidigt är det andra saker som kan hota vår tro: materiellt överflöd, bekvämlighet, övermättnad. Påven Franciskus har myntat uttrycket ”likgiltighetens globalisering”. Därför behöver vi nu mer än någonsin Andens kraft i starka doser. Vi måste törsta efter Guds ord och sakrament, ja, vi behöver ta emot och tillgodogöra oss allt vad vi kan få i denna kyrka för att bli kvar i Kristi kärlek, så att ingenting kommer emellan och vi riskerar att fastna i ytlighet och allt slags tjafs. Är inte tjafs ett bra ord för allt det som egentligen inte betyder något men som ändå kan trollbinda och fångsla oss?

I domkyrkan får vi ana något av det himmelska Jerusalem som har kommit ner till oss från Gud för att befria oss från allt tjafs och ge oss hans nåd och kärlek i stället. När vi får fira och tacka för vår älskade domkyrka är det just för att vi här har blivit inspirerade av Guds ord, närda av eukaristin och uppmuntrade av de troendes gemenskap. Här har vi fått kraft att leva av trons glädje i vardagens alla omständigheter. Evangeliet som har förkunnats här har fått sin fortsättning i våra möten med människor, speciellt med de behövande och lidande. Efter varje mässa har vi sänts ut – och inte bara för att skynda oss ner till kyrkkaffet – utan för att

sprida det glada budskapet: *ite missa est*. Det som har skett i den heliga liturgin skall ju förvandla oss, så att vi också kan sändas ut för att i vår tur förvandla samhället och göra det mer rättvist och broderligt, så att ingen hamnar utanför. Vi är alla kallade att förkroppsliga det som Jesus säger om sig själv i dagens evangelium: ”Jag är mitt ibland er som er tjänare” (Luk 22:27). Var och en av oss är Jesu utsträckta hand som får förmedla hans barmhärtighet till dem som Gud sänder i vår väg. Att tjäna Gud och vår nästa går lite på tvärs mot tidsandan, men samtidigt är det just detta självutgivande tjänande som behövs i en alltmer individualistisk och konsumistisk tid. Så var inte rädda att säga ”tjänare” när ni hälsar på varandra! Men glöm inte att det också är ett ord som förpliktar.

Många av oss har sina minnen från denna kyrka. Många har säkert som jag en personlig relation till domkyrkan, modern till alla stiftets kyrkor. När kyrkan en gång byggdes låg den upphöjd på en liten kulle och kunde stolt blicka ut över en stor öppen plats. Nu är den mer ödmjuk, inklämd som den är mellan olika trista, men säkert funktionella byggnader, medan trafiken väller upp ur tunneln och avgaserna spys ut. Kanske just det kan vara ett tecken på att Gud är närvarande mitt i det vanliga livet, mitt i bruset och jaktet för att möta oss där och ge oss sin nåd och omsorg. Just på ett sådant ställe behövs domkyrkan som en stillhetens oas där människor av alla slag kommer in för en kort bön eller andningspaus. Vi behöver alla dessa stunder av bön för att inte drunkna i allt tjafs. Annars riskerar vi att gå under.

Även om domkyrkan ligger lite inklämd, så finns det förhoppning om en ljusare framtid och en förändring till det bättre. Men framför allt måste vi idag glädja oss över att hon är en av Stockholms mest besökta kyrkobyggnader, där generation efter generation har fått näring för sin tro, där syndare har fått förlåtelse, där många har öppnat sig för Guds oändliga barmhärtighet och fått smaka något av hans härlighet, ja, där otaliga människor av olika bakgrund har blivit bröder och systrar i Kristus. Vi kan inte tacka Gud nog för allt detta. Och hur kan vi tacka honom bäst, jo, genom att ännu trognare samlas till mässa och bön och låta oss förvandlas av all den nåd som strömmar över oss här, så att vi i vår tur kan bli våra medmänniskors tjänare och hjälpa dem att ta emot Gud i sina liv.

Till sist, glöm inte att hålla utkik efter Sankt Eriks bild när ni går runt i Stockholm. Vi behöver helgonen, våra himmelska vänner, som påminner oss om vad livet egentligen går ut på.